

РЕШЕНИЕ

№ 35943

гр. София, 02.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 06.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7230** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Делото е образувано по искова молба на В. Ц. П., български гражданин е ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] съдебен адрес: гр. С. п.к. 2200 [улица] се представлява от процесуален представител, против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която се предявява иск за присъждане на законна лихва върху вече присъдено му обезщетение за неимуществени вреди, по силата на влязло в сила съдебно решение, с което Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) е осъдена да му заплати сумата от 15 000 лв., представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, която към момента на предявяване на исковата молба не е изплатена. Тъй като в посоченото съдебно решение не е присъдена законна лихва върху главницата, с настоящата молба се иска присъждане на това акцесорно вземане, произтичащо от забавеното изпълнение на паричното задължение в размер на 5782.96 лева, върху главницата от 15 000 лв. за периода от 10.07.2022 г. /влизане в сила на решението/ до 10.07.2025 г. /датата на предявяване на настоящата искова молба/.

С молба от 11.09.25 г. Ищецът уведоми съда, че на 25.08.25 г. му е изплатена сумата в размер на 15 000 лева, представляваща вече присъдено му обезщетение за неимуществени вреди, по силата на влязло в сила съдебно решение.

В съдебно заседание с молба за изменение на иска се претендира сумата в размер на 6055.82 лева, представляваща закона лихва върху вече присъдено му обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лева, за периода 10.07.2022 г. до 25.08.25 г. /датата, на която е изплатена главницата/. Съдът допусна изменението на иска.

Ответникът депозира писмен отговор от 30.07.25 г., с които се оспорва изцяло като

неоснователна предявената искова претенция по основание и размер.

Твърди се, че присъденото обезщетение е за неимуществени вреди и след като ищецът е пропуснал с първоначалната искова молба да иска присъждане на лихва върху това обезщетение, считат, че същото е пречка това да е предмет на отделен иск. Предвид горното искат съдът да остави подадената от В. Ц. П. искова молба като неоснователна и да прекрати производството.

В съдебно заседание ищецът В. Ц. П. – редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. П., устно упълномощен в днешното съдебно заседание от ищеца.

Адвокат П. иска съдът да уважи предявения иск, както и молбата за изменение на иска. Счита, че същият е доказан по основание и размер. Вредите, които доверителят му е претърпял са доказани. Счита, че лихва се дължи безспорно. Претендира адвокатско възнаграждение съгласно Наредбата за адвокатски възнаграждения.

Ответникът ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА" – редовно призован, се представлява от юрк. В., с пълномощно от днес.

Юрисконсулт В. иска съдът да отхвърли исковата претенция като неоснователна и недоказана по съображения, изложени в отговора на исковата молба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, явява се прокурор В.. Прокурорът иска съдът да се произнасяне съобразно събраните по делото доказателства и заявеното в днешното съдебно заседание от двете страни.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото няма спор, че с Решение № 2824 от 26.04.2024 г. по адм. дело № 2818/2022 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ), Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) е осъдена да заплати на ищеца сумата в размер на 15 000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди, защото съдът е приел за установено, че проблемите на П. със зъбите са започнали от неправилно залепения мост на 30.12.2019 г., което е довело до падане на зъбите, а липсата на адекватно лечение е довело до заболяване, вследствие на което са започнали да падат зъби от горната челюст.

С тези влезли в сила съдебни актове безспорно е установено незаконосъобразното бездействие на ответника и произтичащата от него отговорност за причинените на ищеца неимуществени вреди.

На 25.08.25 г. главницата в размер на 15 000 лева е преведена на ищеца П..

След изменението на иска се претендира сумата в размер на 6055.82 лева, представляваща закона лихва върху вече присъдено на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лева, за периода 10.07.2022 г. до 25.08.25 г. /датата, на която е изплатена главницата/. Съдът допусна изменението на иска, защото са налице основанията за това.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Искът е допустим, като предявен срещу надлежен ответник, а разгледана по същество исковата молба е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от

увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Съдът намира, че производството по делото е именно по реда на ЗОДОВ, а не по реда на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, според който държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от същия закон, където е предвидена забрана на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение спрямо лишените от свобода.

В конкретния случай се касае за изцяло имуществен спор, поради което е неприложимо специалното производство по ЗИНЗС.

Претендира се законна лихва, която се дължи върху главницата, до окончателното изплащане на задължението.

Началната дата на този иск е датата на постановеното решение, тъй като именно с него е присъдена главницата на това обезщетение. Със съдебното решение се присъжда обезщетението от 15 000 лв., върху което ищецът претендира лихвата, поради което именно неговата дата следва да се приеме за начална дата на периода, с оглед заявената по този начин искова претенция.

Безспорно върху присъденото обезщетение от 15000 лв. се дължи лихва, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, като същата не е погасена по давност, тъй като не са изминали повече от три години.

Вземането за обезщетение за забава по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, възникнало във връзка с вземането за заплащане на неимуществени вреди, е акцесорно. Възникването на това вземане, както и неговият размер зависят от главното вземане. В случая, се установи, че е разрешен със сила на пресъдено нещо спорът по отношение на дължимостта и на размера на неимуществените вреди. Ето защо следва да се приеме, че ответникът дължи на ищеца и обезщетение за забава върху обезщетението за неимуществени вреди.

Безспорно е също така, че на 25.08.25 г. присъденото обезщетение е изплатено по сметка на ищеца, поради което до тази дата се дължи лихва.

При изчисляване на законната лихва за забава върху сумата от 15000 лв. за периода от за периода 10.07.2022 г. до 25.08.25 г. с помощта на електронен калкулатор се установява, че дължимата сума е 6055.82 лв.

Присъденото обезщетение по настоящото дело представлява законна лихва за забава, поради което лихва върху същото не се дължи.

Предвид изложеното съдът намира, че исковата претенция е основателна за сумата в размер на е 6055.82 лв., представляваща закона лихва върху вече присъдено му обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лева, за периода 10.07.2022 г. до 25.08.25 г. /датата, на която е изплатена главницата/.

На ищецът се дължат разноски, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, като същият е направил такова искане. Предвид това съдът счита че следва да присъди на ищеца сумата в размер на 905 лева на основание чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.04 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, представляваща адвокатско възнаграждение, съобразно материалния интерес и сумата в размер на 10 лева, представляваща държавна такса.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 54 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – С., [улица], да заплати на В. Ц. П. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата в размер на е 6055.82 лв., представляваща закона лихва върху вече присъдено му обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лева по влязло в сила Решение № 2824 от 26.04.2024 г. по адм. дело №

2818/2022 г. по описа на Административен съд София-град, за периода от 10.07.2022 г. до 25.08.25 г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – С., [улица], да заплати на В. Ц. П., български гражданин е ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата в размер на 915 /деветстотин и петнадесет/ лева, представляваща направени по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.